

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (negyedik tanács)

2006. május 30.(*)

„A Bíróság eljárási szabályzata 104. cikke 3. §-ának első bekezdése – Gépkocsi-lízing – Valamely tagállamban székhellyel rendelkező lízingtársaság tulajdonában álló és e tagállamban nyilvántartásba vett jármű másik tagállamban való használatának tilalma – Állandó használat az utóbbi tagállam területén”

A C-435/04. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (Belgium) a Bírósághoz 2004. október 14-én érkezett, 2004. október 6-i határozatával terjesztett elő a

Sébastien Victor Leroy

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Schiemann tanácselnök, N. Colneric (előadó) és E. Levits bírák,

előtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: R. Grass,

mivel eljárási szabályzata 104. cikke 3. §-ának első bekezdése alapján a Bíróság indokolt végzéssel kíván határozni,

a előtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a szolgáltatásnyújtás szabadságáról szóló EK 49–EK 55. cikk, valamint az áruk szabad mozgásáról szóló EK 28–EK 30. cikk értelmezésére irányul.

2 A kérelmet S. V. Leroy belgiumi lakos ellen, az ebben az államban nyilvántartásba be nem jegyzett, az előírt járműnyilvántartásba való bejegyzéskor kiadott rendszámmal nem rendelkező járművel ebben az államban való közlekedés miatt indult büntetőeljárás során terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás:

3 Az EK 49. cikk első bekezdése kimondja:

„Az alábbiakban megállapított rendelkezéseknek megfelelően tilos a Közösségen belüli szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó minden korlátozás a tagállamok olyan állampolgárai

tekintetében, akik a Közösségnek nem abban a tagállamában letelepedettek, mint a szolgáltatást igénybe vevő személy.”

A nemzeti szabályozás:

4 Az arrêté royal, du 20 juillet 2001, relatif à l'immatriculation des véhicules (a járműnyilvántartásról szóló, 2001. július 20-ai királyi rendelet, *Moniteur belge*, 2001. augusztus 8., 2731. o.) 1. cikke kimondja:

„Jármű csak akkor helyezhető forgalomba, ha a járműnyilvántartásba bejegyezték, és szerepel rajta a járműnyilvántartásba való bejegyzésekor kiadott rendszám.”

5 E rendelet 3. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A Belgiumban lakóhellyel rendelkező személy köteles a Belgiumban forgalomba helyezni kívánt járművet a 6. cikk szerinti járműnyilvántartásba bejegyeztetni, akkor is, ha a jármű külföldi nyilvántartásba már be van jegyezve.

[...]

Az alább felsorolt esetekben az (1) bekezdésben említett személy által forgalomba helyezett, külföldön nyilvántartásba vett jármű belgiumi nyilvántartásba vétele nem kötelező:

1 a külföldi bérbeadó által valamely belgiumi közösség népességnyilvántartásába bejegyzett természetes személy, vagy belga cégnyilvántartásba bejegyzett jogi személy részére, maximum negyvennyolc órára rendelkezésre bocsátott jármű;

[...]”

6 Az arrêté royal, du 16 mars 1968, portant coordination des lois relatives à la police de la circulation routière (a közúti közlekedési rendjéről szóló törvények összehangolásáról szóló, 1968. március 16-ai királyi rendelet, *Moniteur belge*, 1968. március 27., 3145. o.) 29. cikke szankciórendszert tartalmaz.

Az alapeljárás és az elzáró döntéshozatalra elterjesztett kérdések

7 S. V. Leroy belgiumi lakost, a 2001. július 20-ai királyi rendelet 2. cikke (1) bekezdésének, valamint az 1968. március 16-ai királyi rendelet 29. cikkének az alkalmazásával, az ebben az államban nyilvántartásba be nem jegyzett, az elírt járműnyilvántartásba való bejegyzéskor kiadott rendszámmal nem rendelkező járművel ebben az államban való közlekedés miatt ítélték el.

8 S. V. Leroy elismerte, hogy ő az elsődleges használója e járműnek, amelynek tulajdonosa a Luxemburgi Nagyhercegségben székhellyel rendelkező lízingtársaság. Nem állította, hogy az említett jármű a lakóhelye államán kívül más tagállam területén szakmai tevékenység gyakorlására szolgált volna.

9 Az S. V. Leroy ügyében eljárást folytató Cour de cassation (semmitűszék) az eljárást felfüggesztette, és elzáró döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Az Európai Közösséget létrehozó 1957. március 25-ai szerződés 49–55. cikkével ellentétesen, ha az első tagállam nemzeti szabályozása megtiltja, hogy aki ebben az államban lakik és dolgozik, ennek az államnak a területén egy második tagállamban székhellyel rendelkező lízingtársaság olyan járművet használja, melyet az első államban nem vettek nyilvántartásba, de a másodikban igen?”

Az elztes döntshozatalra elterjesztett kérdés?

10 Az eljárási szabályzat 104. cikke 3. §ának (1) bekezdése szerint amennyiben a feltett kérdésre adott válasz az ítélezési gyakorlatból egyértelműen levezethető, a Bíróság indokolt végzéssel határozhat.

11 A következetes ítélezési gyakorlat szerint az EK 49. cikkel ellentétes minden olyan nemzeti szabályozás, amely objektív indokok hiányában megakadályozza annak lehetőségét, hogy valamely szolgáltatás nyújtója ténylegesen éljen ezzel a szabadsággal (lásd különösen a C-451/99. sz. Cura Anlagen ügyben 2002. március 21-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-3193. o.] 29. pontját). Egyébként a szolgáltatásnyújtás szabadságát mind a szolgáltatást nyújtó, mind pedig a szolgáltatást igénybe vevő élvezi (a C-429/02. sz. Bacardi-ügyben 2004. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-6613. o.] 31. pontja).

12 Nyilvánvaló, hogy a nyilvántartásba való bejegyeztetési kötelezettség abban az államban, ahol egy másik tagállamban székhellyel rendelkező társaságtól lízingelt járműveket használtak, megnehezíti a határokon átnyúló lízingtevékenységet (lásd a korábban már idézett Cura Anlagen ítélet 37. pontját). A nyilvántartásba való bejegyeztetési kötelezettség nem vesztíti el akadályozó jellegét azáltal sem, hogy a másik tagállamban székhellyel rendelkező társaság Belgiumban saját nevében jegyezhet be járművet a nyilvántartásba, anélkül hogy itt állandó székhellyel rendelkezne (a C-151/04. és a C-152/04. sz., Nadin e.a. ügyben 2005. december 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-11215. o.] 38. pontja).

13 Ami a nyilvántartásba való bejegyeztetési kötelezettség esetleges igazoltságát illeti, a Bíróság a fent hivatkozott Nadin és társai ügyben hozott ítéletében már megvizsgálta az alapügyben kérdéses jogi szabályozást. Az EK 43. cikk kapcsán, ezen ítélet 55. pontjában akként ítélte meg, hogy ezzel a rendelkezéssel ellentétes az, ha valamely első tagállam szabályozása az e tagállamban lakóhellyel rendelkező önálló vállalkozót az őt foglalkoztató, második tagállamban letelepedett társaság tulajdonában álló és a társaság által a rendelkezésére bocsátott jármű e tagállamban való nyilvántartásba vételére kötelezi, amennyiben e járművet nem túlnyomórészt az első állam területén történő használatra szánják, és ténylegesen nem is így használják.

14 Ehhez hasonlóan az EK 49. cikk (1) bekezdésével ellentétes az, ha valamely első tagállamnak az alapügyben kérdéseshez hasonló nemzeti szabályozása az e tagállamban lakóhellyel rendelkező személyt valamely második tagállamban letelepedett lízingtársaság által a számára bérbe adott jármű e tagállamban való nyilvántartásba vételére kötelezi, amennyiben e járművet nem túlnyomórészt az első tagállam területén történő használatra szánják, és ténylegesen nem is így használják.

15 A kérdést elterjesztő bíróságra hárul az alapügyben kérdéses bérleti szerződés tartamának és a bérbe vett jármű tényleges használata természetének a megállapítása (lásd a fent hivatkozott Nadin és társai ügyben hozott ítélet 42. pontját).

16 Tekintettel a korábbi megállapításokra, a feltett kérdésre adandó válasz az, hogy az EK 49–55. cikkel nem ellentétes, ha az első tagállam alapügyben kérdéseshez hasonló nemzeti szabályozása megtiltja, hogy aki ebben az államban lakik és dolgozik, ennek az államnak a területén olyan, a második tagállamban székhellyel rendelkező lízingtársaságtól bérelt járművet használjon, melyet az első államban nem vettek nyilvántartásba, és amelyet ott lényegében állandó jellegű használatra szántak, vagy ténylegesen ilyen módon használtak.

A költségekről

17 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EK 49–55. cikkkel nem ellentétes, ha az első tagállam alapügyben kérdéseshez hasonló nemzeti szabályozása megtiltja, hogy aki ebben az államban lakik és dolgozik, ennek az államnak a területén olyan, a második tagállamban székhellyel rendelkező lízingtársaságtól bérelt járművet használjon, melyet az első államban nem vettek nyilvántartásba, és amelyet ott lényegében állandó jellegű használatra szántak, vagy ténylegesen ilyen módon használtak.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: francia.